

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8617/03

בפני: כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט י' אלון

המערערת: לורי סו גולדמן

נגד

המשיב: היועץ המשפטי לממשלה

קשור: תומס לי

ערעור על החלטת בית-המשפט המחוזי בירושלים בבי"ש
[4235/03](#) [פורסם בנבו] מיום 24.8.03, שניתנה על-ידי כבוד
השופטת י' הכט

תאריך הישיבה: ט"ז בכסלו התשס"ח (26.11.07)

בשם המערערת: עו"ד גבי לסקי

בשם המשיב: עו"ד נילי גסר; עו"ד גלעד סממה

בשם הקשור: עו"ד מיכאל קירש

פסק-דין

השופט ס' גובראן:

1. בית-המשפט המחוזי (כבוד השופטת י' הכט) הכריז על לורי סו גולדמן – המערערת לפנינו – כבת-הסגרה לארצות הברית בשל עבירות של ניסיון סחיטה באיומים שביצעה. על החלטה זו הגישה המערערת ערעור לבית-משפט זה, הוא הערעור שבפנינו.

העובדות הצריכות לעניין

2. המערערת ילידת טקסס, ארצות הברית. בעת ביצוע העבירות הראשונות המיוחסות לה התגוררה בפנסילבניה, ארצות הברית ועסקה במסחר במניות. בשנת 1993 הכירה את תומס לי, איש עסקים אמריקאי, בנסיבות חברתיות ומקצועיות (להלן: לי). בעקבות ההיכרות היה לשניים מפגש מיני יחיד.

בשנת 1994 החלה המערערת במעשי ההטרדה כנגד לי. תחילה החלה להטריד בשיחות טלפון בשעות לא מקובלות וניתוקן ובחודש יוני אותה שנה טענה המערערת, כי לי אנס אותה באותו מפגש בשנת 1993. בהמשך איימה לפרסם טענה זו ודרשה מלי פיצוי כספי.

לאחר משא-ומתן בין לי ועורכי דינו ובין המערערת, אשר ארך כשישה חודשים, בינואר 1995 נחתם הסכם, לפיו המערערת תחדל מלהטריד את לי בתמורה לסכום של 200,000 דולר ו- 15,000 דולר נוספים עבור טיפול פסיכיאטרי. בסמוך לחתימה על ההסכם, הצהירה המערערת, כי מעורבותה עם לי הייתה תמיד מרצונה החופשי.

גם לאחר החתימה על ההסכם, לא פסקה המערערת בהטרדות והסחיטות ואיימה, באמצעות שיחות טלפון ומשלוח הודעות פקסימיליה לפגוע במוניטין של לי אם לא ישלם לה סכום כסף ויודה במעשה האונס הנטען על ידה. ביוני 1995 הואשמה המערערת בבית-משפט פדראלי במחוז הדרומי של ניו-יורק בסחיטה והטרדה (להלן: כתב האישום הראשון). ביולי 1996 הודתה המערערת, הורשעה ונדונה לקנס בסך 7,500 דולר ולחמש שנות מבחן.

בספטמבר 1996, בעודה תחת מבחן, בשיחות שקיימה עם קציני מבחן איימה המערערת להרוג את לי. בשל כך, בפברואר 1997, הוגש נגדה כתב אישום (להלן: כתב האישום השני), היא הודתה והורשעה בעבירה של הפרת הוראה חוקית ונדונה לשלושה חודשי מאסר במתקן טיפול קהילתי ולשלוש שנות מבחן לאחר שחרורה. המערערת הפרה את תנאי המבחן ונדונה לארבעה חודשי מאסר בפועל. עם תום ריצוי המאסר, היא שוחררה לשנת השגחה מטעם בית-המשפט בתנאים שכללו טיפול פסיכיאטרי והימנעות מלהטריד כל אדם. בנוסף, נאסר על המערערת ליצור קשר עם לי, עם בני משפחתו ועם עורכי-דינו והוצא נגדה צו הרחקה.

בתום תקופת ההשגחה מטעם בית-המשפט חזרה המערערת לסורה ושבה להטריד את עורכי-דינו של לי באמצעות טלפון, פקס ודואר אלקטרוני. היא דרשה סכומי כסף גדולים תמורת הפסקת מסכת האיומים וההטרדות כלפיו. באביב 2000, כשהודיע לי למערערת על סירובו לשלם לה את הסכומים שדרשה (כ- 10 מיליון דולר), היא החלה לאיים בפגיעה בו ובבני משפחתו. או-אז הואשמה המערערת, ביום 2.8.00, על-ידי חבר מושבעים גדול בכוסטון באיום לפגוע באדם (להלן: כתב האישום השלישי). בית-המשפט המחוזי במסצ'וסטס הוציא נגדה צו מעצר. ואולם, בטרם ביצוע צו המעצר נמלטה המערערת מארצות הברית לפריס ומשם לישראל. בגין העבירות שבכתב האישום השלישי לא הועמדה המערערת לדין. ברם, מאחר ואיום אינו נמנה על עבירות ההסגרה שבאמנה, לא מתבקשת הסגרת המערערת לצורך העמדתה לדין בגין עבירות אלו.

גם בארץ, בין אוקטובר 2001 לאוקטובר 2002, המשיכה המערערת בניסיונותיה לסחוט מלי כספים, כמו גם מימון לטיפול נפשי באמצעות איומים לפגוע ואף להרוג אותו, את בני משפחתו ואת עורכי-דינו. המערערת אף איימה לשלוח אנתרקס למקום מגוריו ולהטמין פצצה בבית שכן. היא גם ניסתה לסכל עסקת ענק, בה היה מעורב. בגין מעשים אלו שביצעה המערערת בישראל, היא הואשמה ביום 13.11.02, במחוז מסצ'וסטס בארצות הברית בכתב אישום נוסף (להלן: כתב האישום הרביעי) בניסיון סחיטה באיומים. צו מעצר הוצא נגדה ביום 15.11.02.

3. הסגרת המערערת מבוקשת לצורך העמדתה לדין בגין כתב האישום הרביעי בלבד. יש לציין, כי המערערת הגיעה לארץ ביום 6.8.00 וקיבלה אזרחות ישראלית ביום 1.4.01.

4. במקרה דנן, הורה שר המשפטים, במכתב מיום 20.2.03, כי המערערת תובא בפני בית-המשפט המחוזי בירושלים, על-מנת שיקבע אם היא בת-הסגרה. לבקשת ההסגרה צורפו כתב האישום הרביעי, צו מעצר, תצהירים ונספחים להם התומכים בה.

5. היועץ המשפטי לממשלה הגיש לבית-המשפט המחוזי בירושלים עתירה להכרזתה של המערערת בת-הסגרה לארצות הברית.

6. ביום 24.8.03 נעתר בית-המשפט המחוזי (כבוד השופטת י' הכט) לבקשה להכריז על המערערת בת-הסגרה לארצות הברית. בית-המשפט המחוזי קבע, בין היתר, כי יש בחומר הראיות שצורף לבקשת ההסגרה כדי לבסס את הראיות לכאורה לצורך הכרזה על המערערת כבת-הסגרה, בהתאם לסעיף 2(14) לאמנה ובהתאם לסעיף 428 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מכאן הערעור שבפנינו.

טענות הצדדים

7. לטענת באת-כוח המערערת, על בית-המשפט לבחון אם זכויות המערערת תישמרנה וכי אם ישנו מקום לחשש שתזכה ליחס מפלה במשפטה, די בכך כדי לשמש עילה להימנע מהסגרתה. לטענתה, במקרה זה הסכנה מוחשית, שכן המערערת עלולה להיות מופלית לרעה ביחס לנאשמים אחרים בארצות הברית, אשר לו היו מבצעים עבירות דומות, היו מועמדים לדין בגין סעיפי אישום פחות חמורים.

כמו-כן טוענת באת-כוח המערערת, כי הרשויות האמריקאיות היו מודעות, ומודעות גם היום, למצבה הנפשי המעורער של המערערת, שכן חוות-דעת פסיכיאטריות עמדו לנגד עיניהן במסגרת ההליכים המשפטיים שנוהלו שם בגין מעשים זהים, כלפי אותו מתלונן. לתביעה האמריקאית ברור היה, כי מעשי המערערת נובעים בעיקרם מכפייתיות, שמקורה במצבה הנפשי המיוחד וכי מטרת ה"מלחמה" שניהלה היא הכרה בכך, מבחינתה, שלי אנס אותה ופגע בכבודה ולא ניסיון סחיטה כלשהו. מטעם זה, טוענת היא, כי בתיק זה עולה חשש לשימוש לא ראוי ולא ענייני בהליכי ההסגרה.

לטענתה, אין כל ראייה לכך שהמערערת איימה בפגיעה בגוף לשם קבלת כספים מלי. לדבריה, אין בתצהירי העדים הרלוואנטיים לאישומים, לרבות תצהירו של לי, ראייה כלשהי להוכחה, כי מטרת האיומים עליהם הם מעידים היא מטרת סחיטה. מאידך גיסא, לטעמה, קיימות ראיות למכביר המראות, כי מטרת האיומים הייתה אחרת – מטרת ההטרדה או שמא המניע לה הייתה להפוך את חייו של לי לבלתי נסבלים. ברם, המערערת לא עשתה זאת כדי לקבל ממנו כסף, אלא כדי לפגוע במי שלטענתה אנס אותה וממשיך לחיות את שגרת יומו. לשיטתה, מטרת שיחות האיומים מטעם

המערערת ללי הייתה נקמה, הנובעת מהיות המערערת אובססיבית-כפייתית, כעולה מחוות-הדעת הפסיכיאטריות של ד"ר סאדוף, ד"ר נוי וד"ר קליינמן.

לטענת באת-כוח המערערת, טעה בית-המשפט המחוזי משלא מצא לנכון, למרות החשיבות העליונה שיש לדבר, לייחס משקל כלשהו למצבה הנפשי של המערערת והתייחס לכך ללא הנמקה של ממש, בשתי שורות. לשיטתה, היה על בית-המשפט המחוזי לעמוד על קבלת כל החומר הפסיכיאטרי הרלוואנטי שעמד בפני הרשויות האמריקאיות, שכן בהעדר חומר רלוואנטי זה, בהחלטת בית-המשפט המחוזי קיים חסר בנקודה חשובה זו.

לחילופין, מבקשת באת-כוח המערערת מבית-המשפט לקבוע, כי שגה בית-המשפט המחוזי כשקבע, כי המערערת איננה תושבת ישראל, כהגדרת [חוק ההסגרה](#), התשי"ד-1954. לטענתה, אף אם נניח, כי המערערת הגיעה לישראל בעקבות כך שנודע לה על נקיטת הליכים משפטיים נגדה בארצות הברית, הרי שהיה זה ביום 6.8.00, בעוד שרק ביום 13.3.03 הוגשה העתירה להסגרתה. במהלך תקופה זו הפכה המערערת לתושבת המדינה והעמיקה זיקתה אליה.

מנגד, טוענים באי-כוח היועץ המשפטי לממשלה (להלן: המשיב), כי המערערת התכוונה להטריד את תומס לי ולהפוך את חייו לבלתי נסבלים. כשעשתה המערערת את המעשים, הנתמכים בראיות שהוגשו על-ידי המדינה המבקשת, הפכה היא את חייו לבלתי נסבלים, אולם עובדה זו אינה שוללת את העבירה של ניסיון לסחיטה באיומים, בגינה התבקשה הסגרתה.

כמו-כן טוענים באי-כוח המשיב, כי ממכלול הראיות שהועברו על-ידי ארצות הברית יש כדי לבסס אישום כנגד המערערת בגין עבירות ניסיון סחיטה באיומים, על-פי המבחן הראייתי הנוהג בישראל.

עוד טוענים באי-כוח המשיב, כי המערערת אכן נמצאת בישראל, אולם כל העדים וכל האנשים בהם פגעה נמצאים בארצות הברית. המערערת עמדה בעבר פעמיים לדין בארצות הברית, בעבירות דומות, שפתה אנגלית ובארצות הברית חיה כל חייה. מטעמים אלה, סבורים באי-כוח המשיב, כי המקום המתאים לקיום המשפט הוא בארצות הברית.

עוד מוסיפים וטוענים באי-כוח המשיב, כי בעת ביצוע העבירות המיוחסות למערערת – בין אוקטובר 2001 לאוקטובר 2002, המערערת לא רכשה תושבות ישראלית כהגדרתה על-פי [חוק ההסגרה](#) ולכן היא אינה זכאית, לפי סעיף 1א לחוק ההסגרה, להיות מוחזרת לישראל לריצוי עונשה (אם ייגזר עליה בסופו של דבר עונש מאסר).

יש לציין, כי מתגובת באי-כוח המשיב עולה, כי בטרם הוגש כתב האישום על עבירת ניסיון לסחיטה באיומים, נעשו ניסיונות רבים מצד שלטונות ארצות הברית להימנע מכך. כך למשל, שלטונות ארצות הברית קיימו משא ומתן עם המערערת שתחדל ממעשיה ומנגד הם ימנעו מלבקש את הסגרתה. ברם, משא ומתן זה לא צלח. אף לאחר שהמערערת הוכרזה על-ידי בית-המשפט המחוזי כבת-הסגרה לארצות הברית ולאחר שהוגש הערעור, ניהלה היא מזה זמן רב משא ומתן עם רשויות התביעה האמריקאיות במטרה להביא לסיומו של התיק בהסכם בין הצדדים והדיון בעניינה בבית-משפט זה נדחה בהסכמה מספר רב של פעמים. אף לאחר הדיון שהתקיים בבית-משפט זה, ביום 26.11.07, דחה בית-המשפט את מתן פסק-הדין וקבע, כי לצדדים תינתן ארכה של חודשיים על-מנת לנסות ולהגיע לפתרון מוסכם באשר להסגרתה של המערערת. ביום 3.2.08 הגיש בא-כוח המשיב הודעה לבית-משפט זה, לפיה אין עוד בכוונת רשויות ארצות הברית לשאת ולתת עם המערערת בעניין הליך ההסגרה. זהו הטעם להימשכות ההליכים בתיק זה.

דיון

8. האם הראיות שהועברו על-ידי ארצות הברית, על-מנת להכריז על המערערת כבת-הסגרה לארצות הברית, מספיקות להרשעתה באותן עבירות – ניסיון סחיטה באיומים – על-פי הדין הישראלי? והאם בעת ביצוע העבירות המיוחסות לה היה לה מעמד של תושבת ישראל לפי סעיף 1א [לחוק ההסגרה](#), המזכה אותה באפשרות להיות מוחזרת לישראל לריצוי עונשה? אלה השאלות המרכזיות העולות בפרשה שבפנינו.

המסגרת הנורמטיבית

9. סעיף 1 [לחוק ההסגרה](#), התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה) קובע:

“אין הסגרה אלא לפי חוק זה

1. לא יוסגר אדם הנמצא בישראל לידי מדינה אחרת
אלא לפי חוק זה.”

חוק ההסגרה מסדיר את עניין ההסגרה למדינות זרות וקובע תנאים להכרזתו של אדם כבר-הסגרה, אשר רק בהתקיימם במצטבר, ניתן להסגיר אדם.

סעיף 2א לחוק ההסגרה קובע:

“תנאים להסגרה

2א (א) מותר להסגיר אדם ממדינת ישראל למדינה אחרת אם נתמלאו כל אלה:
(1) בין מדינת ישראל לבין המדינה המבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים;
(2) האדם נאשם או נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (להלן - המבוקש).
(ב) מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת.”

ואלו התנאים:

תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המבקשת יתקיים הסכם הסגרה (סעיף 2א(א)(1) לחוק ההסגרה). שנית, נדרש, כי האדם נאשם או הורשע במדינה המבקשת בעבירה המוגדרת עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק ההסגרה), קרי: עבירה שאילו נעברה בישראל, דינה שנת מאסר או יותר (סעיף 2א(א) לחוק ההסגרה). שלישית, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המבקשת תתקיים הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק ההסגרה).

עם זאת, חוק ההסגרה קובע רשימת סייגים להסגרה (סעיף 2ב לחוק ההסגרה). כך למשל, בקשה בגין עבירות בעלות אופי מדיני, חשד כי ביסוד הבקשה עומדים שיקולי הפליה גזענית או דתית, התיישנות, סיכון כפול וסייגים נוספים. בנוסף לרשימת הסייגים, קובע סעיף 16 לחוק ההסגרה, כי לא יוסגר אדם על עבירה שדינה במדינה המבקשת הוא עונש מוות, כשאין דינה כך בישראל, אלא אם התחייבה מדינה זו שעונש כזה לא יוטל או לא יבוצע.

לבסוף, בהתקיים כל התנאים הקבועים בסעיף 2א לחוק ההסגרה, ולאחר שהוכח, כי המבוקש נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזו בישראל, קובע סעיף 9 לחוק ההסגרה, כי בית המשפט יכריז, כי המבוקש הינו בר-הסגרה.

דיות הראיות

10. בית-משפט זה קבע לא אחת, כי על-מנת שבית המשפט יכריז כי אדם הוא בר-הסגרה, על היועץ המשפטי לממשלה להוכיח, כי קיימות ראיות לכאורה מספיקות על-מנת להעמידו לדין בישראל. כך קובע סעיף 9(א) לחוק ההסגרה:

“הכרזת מבוקש כבר-הסגרה

9. (א) הוכח בשעת הדיון בעתירה לפי סעיף 3, כי המבוקש נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת, או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו - יכריז בית המשפט, כי המבוקש הוא בר-הסגרה.” [ההדגשה הוספה – ס.ג.]

בית המשפט אינו נדרש לקבוע אם חומר הראיות מצביע על כך, שהמבוקש אשם בעבירות המיוחסות לו, אלא אם יש בו משום אחיזה לאישום. כך, למשל, קבע בית-משפט זה בע”פ 4596/05 זאב רוזנשטיין נ’ מדינת ישראל [פורסם בנבו]:

“מרכיב הכרחי בהכרה באדם כבר-הסגרה, הוא קיומן של ראיות-לכאורה לאשמתו. החוק, בסעיף 9(א), קובע כי יש להראות ש”המבוקש נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת, או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל.” בית-משפט זה שב וקבע, כי הדיון בבקשת ההסגרה אינו דיון באשמתו או בחפותו של המבוקש. אין מקום לבחינתה של המסכת הראיתית לגופה, לקביעת משקלן של הראיות או לבדיקת המידה בה הן מתיישבות האחת עם רעותה. כל שנבדק הוא “אם יש בחומר הראיות אחיזה לאישום.”

יפים לעניין זה אף דברים שנאמרו בע”פ 7303/02 אברהם הקש ואח’ נ’ היועץ

[המשפטי לממשלה, פ”ד נו \(6\) 481, בעמ’ 503:](#)

"המבחן לקיום תשתית ראייתית לבקשת ההסגרה נעוץ אפוא בשאלה אם הראיות שהוצגו על-ידי המדינה המבקשת היו מספיקות להעמדת המבוקש לדין בישראל בגין עבירה זהה לזו שבה הוא מואשם במדינה המבקשת. אך זה מכבר נפסק כי מטרת הבחינה שעורך בית המשפט במסגרת הליך זה אינה להכריע בדבר אשמתו או חפותו של המבוקש, אלא אך לקבוע "אם יש בחומר הראיות אחיזה לאישום...". היינו אם [החומר המצוי בידי התביעה הכללית מצדיק בירור אישומו של הנאשם בבית-משפט מוסמך.... משמע, שבית המשפט אינו נדרש לבחינת מהימנותן של הראיות, "ואין מקום אף לשקילתן של הראיות, ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן....".

בפסקי-הדין הרבים, בהם נדונה שאלת בחינת דיות הראיות נקבע, כאמור, כי על בית המשפט לבחון האם חומר הראיות המצוי בידי התביעה מצדיק את בירור אשמתו של המבוקש במדינה המבקשת; האם יש בחומר הראיות אחיזה לאישום; והאם הראיות לכאורה מאפשרות להעמיד את המבוקש להסגרה אילו היו מתבצעות בישראל (ראו בעניין זה [ע"פ 308/75 פסחוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד לא \(2\) 449](#), 460; [ע"פ 131/67 קמיאר נ' מדינת ישראל, פ"ד כב \(2\) 85](#)).

ומן הכלל אל הפרט

11. במקרה דנן, האמנה בין מדינת ישראל לבין ארצות הברית דנה בהסגרת עבריינים ובמסגרתה היא קובעת הדדיות בהסגרה בהתאם לסעיף 2א(ב) [לחוק ההסגרה](#). יתרה מכך. מהעתירה שהגיש המשיב לבית-המשפט המחוזי עולה, כי המערערת מואשמת במדינה המבקשת, ארצות הברית, ויש לבחון האם היא מואשמת בעבירה המהווה עבירת הסגרה. כפי שקבע בית-המשפט המחוזי בהחלטתו, מעשיה של המערערת, אשר בעקבותיהם מתבקשת הסגרתה הם ניסיון סחיטה וסחיטה באמצעות טלפון ודואר אלקטרוני, שהינן עבירות פדראליות. העבירה המקבילה לעבירה הפדראלית בחוק הישראלי הינה סחיטה באיומים לפי סעיף 428 [לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן: [חוק העונשין](#)). זאת ועוד. בעתירה שהוגשה צוין, כי העבירה היא בת-הסגרה לפי סעיף 2(14) לאמנה. בנסיבות אלה, נותר לבחון האם קיימות ראיות שהיו מספיקות כדי להעמיד את המערערת לדין על עבירה כזו בישראל, שאז לפי סעיף 9 [לחוק ההסגרה](#), כאמור, יכריז בית-המשפט על המערערת כבת-הסגרה.

באי-כוח המשיב צירפו את כל התשתית הראייתית, אשר הועברה על-ידי ארצות הברית, הכוללת: תצהיר של לי; תצהיר של בא-כוחו של לי, עו"ד קלי (להלן: קלי); תצהירים של 5 פקידות קבלה במשרדיו של לי; תצהירי בריאן ואליסון טננבאום, גיסו וגיסתו של לי (אחיו ואחותה של רעייתו); תצהיר של עו"ד וסטר, המייצג חברה בבעלותו של לי; תצהיר מרי וסקלביץ', מנהלת משק הבית של לי; תצהיר אדוארד הרבסט, שכנו של לי; תצהיר ננסי צ'ארגאטו, עובדת בשדה התעופה וכן צורפו הודעות דואר אלקטרוני רבות ששלחה המערערת לאותם גורמים.

בענייננו, קביעת בית-המשפט המחוזי – לפיה הראיות המצורפות לבקשת ההסגרה עומדות בתנאי סעיף 9(א) [לחוק ההסגרה](#), לצורך הכרזה על המערערת כבת-הסגרה – בדין יסודה. שכן, הראיות, התצהירים והודעות הדואר האלקטרוני, כולם יחד, מגוללים מסכת מתמשכת של ניסיון סחיטה באיומים שניהלה המערערת כנגד תומס לי. להלן אסקור בתמצית את הראיות המוכיחות לכאורה את מעורבותה הישירה של המערערת בביצוע העבירות המיוחסות לה, כפי שפורטו בהחלטת בית-המשפט המחוזי.

תצהיר של לי

תצהירו של לי מפרט את מסכת האיומים המתמשכת ואת האמצעים הרבים שנקט בכדי לנסות ולהבטיח את ביטחון משפחתו ועובדיו.

תצהיר של בא-כוחו של לי, עו"ד קלי (להלן: קלי)

תצהירו של בא-כוחו של לי מתאר את השתלשלות העניינים בין לי לבין המערערת. בתצהירו ציין קלי, כי ניהל במשך שנים שיחות והתכתבויות דואר אלקטרוני רבות עם המערערת באשר לרצונה להגיע להסדר כלכלי עם לי, בתמורה לשקט ממנה. קלי תיאר בתצהירו את פרטי ההסדר שהציעה לו המערערת באפריל 2000 ושהסתכם ב-10 מיליון דולר. עוד תיאר קלי בתצהירו, כי מאז תחילת 2001 פנתה אליו המערערת מספר רב של פעמים ובייחוד במהלך החודשים אוקטובר ונובמבר 2001 התמקדו ההתקשרויות שלה בדרישת לקבל מלי מימון עבור טיפול פסיכיאטרי.

תצהירים של 5 פקידות קבלה במשרדו של לי

דונה אורן, פקידת הקבלה, הצהירה, כי במהלך החודשים שחלפו קיבלה מספר שיחות טלפון מהמערערת ומתוכן השיחות למדה שאלו בוצעו בישראל. במהלך שיחות אלו, איימה המערערת על לי, משפחתו ואחרים. על איומים בדבר מעקב אחר ילדיו ורצח של לי, כמו גם דרישות לעשות איתה עסקה ולדאוג לפגישה עם פסיכיאטר, ד"ר דיאטס, הצהירו פקידות נוספות: סנדרה לינבריייר, שרה סליז, מריסה פנר וטרייסי הודמן.

תצהירי בריאן ואליסון טננבאום, גיסו וגיסתו של לי (אחיו ואחותה של רעייתו)

בריאן טננבאום הצהיר, כי המערערת התקשרה טלפונית עשרות פעמים לביתו ולמשרדו, כי הכיר את קולה לאור הזדהותה בחלק מהשיחות וכי ידע שהשיחות נעשו מישראל לפי תוכנו. בריאן הצהיר על איומים להרוג את בנו בשיחות שהתקיימו בתקופה שבין מרץ ליוני 2002. עוד הצהיר, כי באחת השיחות, ציינה המערערת, כי הוא רוצה שישכנע את אשתו של לי לממן עבורה טיפול פסיכולוגי. גם אליסון טננבאום הצהירה על איומים להרוג אותה ואת אחיינה.

תצהיר של עו"ד וסטרה, המייצג חברה בבעלותו של לי

וסטרה הצהיר, כי המערערת התקשרה אליו, הזדהתה והודיעה לו, כי תנקוט בצעדים כדי למנוע מלי עסקה שתוכננה. עוד הצהיר כי היא טענה, שלי ניצל לרעה מידע חסוי בנוגע אליה ושהוא אינו מתאים מוסרית להיות נגיש למידע שהיה נפתח בפניו כתוצאה מהעסקה.

תצהיר מרי וסקלביץ', מנהלת משק הבית של לי

מרי וסקלביץ', מנהלת משק הבית של לי, הצהירה, כי ביום 15.9.02 קיבלה כ- 25 שיחות טלפון, במהלכן אמרה לה המערערת, שהיא עומדת להרוג את ג'ס, בנו של לי. בשיחה נוספת באותו יום, ביקשה לומר ללי, כי היא הולכת לעשות את מה שאמרה.

תצהיר אדוארד הרבסט, שכנו של לי

אדוארד הרבסט הצהיר, כי במהלך שישה חודשים קיבל שיחתו טלפון, התקשרויות וניתוקים. המתקשרת הייתה בעלת קול נשי גבוה ונשמע שזו אותה מתקשרת בכל השיחות. במועד אותו לא זכר במדויק, קיבל שיחה בשעה 02:30 לפנות בוקר והקול הנשי אמר לו, שיש פצצה בביתו, שתופעל תוך 15 דקות. הוא התקשר למשטרה, פינה את משפחתו מהדירה והם חיכו בחוץ עד שהמשטרה סיימה לחקור. הם גילו, ששיחות איום על פצצות הופנו בעבר לדיירי הבניין. עוד קיבל אדוארד שיחות טלפון אחרות מאותה מתקשרת, בהן נאמר, כי לי הוא אנס, כי הוא בעצמו אנס וכדומה.

תצהיר של ננסי צ'יארגאטו, עובדת בשדה התעופה

ננסי צ'יארגאטו הצהירה, כי קיבלה שיחת טלפון עם קול נשי, בה התבקשה לומר ללי, שהיא רוצה להרוג אותו.

מטרת האיומים

12. טוענת באת-כוח המערערת, כי המערערת עשתה את המיוחס לה מתוך כוונה להטריד את תומס לי ולהפוך את חייו לבלתי נסבלים תוך שלילת האפשרות, כי העבירה בוצעה כניסיון לסחיטה באיומים. עוד טוענת היא, כי צריך היה להציג בפני בית-המשפט המחוזי את כל חוות הדעת הפסיכיאטריות שהוגשו ונתקבלו בהליכים קודמים בארצות הברית וטעה בית-המשפט המחוזי בקובעו, כי אין להתייחס לחוות דעת פסיכיאטריות אלה לעניין מטרת האיומים.

טענה זו לא אוכל לקבל.

קביעת בית-המשפט המחוזי – לפיה לא היה מקום להתייחס לחוות הדעת הפסיכיאטריות לעניין מטרת האיומים – בדיון יסודה. שכן, המקום הנכון להגשת חוות דעת אלה הוא בבית-המשפט בארצות הברית וסביר להניח, כי כפי שחוות הדעת הפסיכיאטריות נתבקשו על-ידי בית המשפט האמריקאי בעבר, כך יעשה גם בעתיד אם וכאשר המערערת תעמוד לדיון בארצות הברית. לו היה בית-המשפט דן בכל אחת מחוות הדעת הפסיכיאטריות, הליך ההסגרה היה הופך לדיון העיקרי. זאת ועוד. בית-המשפט בארץ נעדר הכלים הדרושים לדיון מסוג זה, מאחר שבהליך היורד לשורשן של העבירות, צריך היה להגיש חוות דעת על-ידי המומחים ולחקור אותם בחקירה נגדית וברי, אפוא, כי אין כל מקום לעשות זאת בנסיבות העניין.

13. עוד טוענת באת-כוח המערערת, כי בקשת ההסגרה כוללת בחובה "עיצוב" של סעיף האישום ולכן מדובר בבקשה פיקטיבית.

טענה זו דינה דחייה.

קביעת סעיף האישום או שינויו נתונים לשיקול-דעתה הבלעדי של המדינה המבקשת ובענייננו – התביעה האמריקאית. סעיף האישום כנגד המערערת נתמך בעובדות ובראיות, המצדיקות הגשת כתב אישום והעבירה הינה בת הסגרה. בנסיבות אלה, אין כל מקום להתערבות בית-המשפט בשיקול-דעת זה. במקרה דנן, גם אם בכתב האישום הרביעי חל שינוי בסעיף האישום כנגד המערערת, כל עוד העובדות והראיות שהועברו למשיב תומכות ביסודותיה של עבירה זו, אין בכך כל פסול.

יתרה מכך. כל העדים והאנשים בהם פגעה המערערת נמצאים בארצות הברית. המערערת עמדה לדין פעמיים בעבר בארצות הברית בעבירות דומות, שפתה אנגלית וחיה כל חייה בארצות הברית. אף מטעמים אלה, סבור אני, כי מבחינה זו, המקום המתאים ביותר לקיום המשפט הוא בארצות הברית ולא בישראל.

תושבות המערערת לעניין סעיף 1א [לחוק ההסגרה](#)

14. המערערת לא חלקה על כך, שביצעה את המעשים המיוחסים לה בכתב האישום, אך הכחישה כי מעשיה היו לשם ניסיון סחיטה. בין הצדדים הייתה מחלוקת בנוגע לשאלת תושבותה של המערערת לעניין סעיף 1א [לחוק ההסגרה](#).

נשאלת השאלה האם בעת ביצוע העבירות המיוחסות למערערת, כלומר בתקופה שבין אוקטובר 2001 לבין אוקטובר 2002, היה לה מעמד של תושבת ישראל ולכן היא זכאית, לפי סעיף 1א [לחוק ההסגרה](#), להיות מוחזרת לישראל לריצוי עונשה, אם ייגזר עליה עונש מאסר?

בהחלטתו קבע בית-המשפט המחוזי, כי ככל הנראה המערערת נמצאת בעיצומו של תהליך הפיכתה לתושבת מדינת ישראל ונראה שעברה את מחצית הדרך לתושבות, אולם טרם הגיעה למחוז חפצה ועדיין לא השלימה תהליך זה עד למועד הרלוואנטי של ביצוע העבירות ואפילו עד למועד הגשת בקשת ההסגרה. מטעם זה קבע בית-המשפט

המחוזי, כי לעניין סעיף 1א לחוק ההסגרה, המערערת אינה תושבת ישראל וכי אין צורך בקבלת התחייבותה של ארצות הברית, כי במידה והמערערת תורשע בדין וייגזר עליה עונש מאסר, היא תוחזר לריצוי עונשה בישראל.

מצטרף אני לקביעה זו.

המונח "תושב" בחוק ההסגרה נבחן ונותח רבות בפסיקותיו של בית-משפט זה ונקבע, כי יש לפרש את המונח "תושב" בחוק ההסגרה לפי תכלית החוק ובפרט לפי תכלית תיקון סעיף 1א לחוק ההסגרה. כך למשל, קבע חברי הנשיא (בדימוס) א' ברק בע"פ 3025/00 הרוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (5) 111, בעמ' 123 :

"ביסוד ההוראה מונח הרעיון כי ל"תושב ישראל" זיקה ממשית למדינת ישראל, בה מצוי מרכז חייו, וגורלו נקשר עם גורלה. זיקה ממשית מתבטאת במכלול הקשרים (הסובייקטיביים והאובייקטיביים) עם מדינת ישראל, אשר מתוכם צומחת המסקנה כי מדינת ישראל - ולא המדינה המבקשת את הסגרתו - היא מרכז חייו של האדם. אכן, בסוגיית ההסגרה גדר הספקות הוא לרוב אם האדם שהסגרתו נתבקשה הוא "תושב ישראלי" או שמא קשריו עם המדינה המבקשת, שבה ביצע לפי הטענה את העבירות המיוחסות לו, או עם מדינה שלישית, הם כה הדוקים עד כי שוב אין לומר שמרכז חייו הוא במדינת ישראל אלא באותה מדינה זרה." [ההדגשה הוספה – ס.ג.].

כיצד למדים על זיקה ממשית למדינת ישראל? הפסיקה אימצה את המבחן המשולב – אובייקטיבי וסובייקטיבי וקבעה, כי יש צורך ב"תושבות של ממש". וכך קבע בית-משפט זה בנוגע למבחן המשולב בדנ"פ 8612/00 ברגר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד נה (5) 438, בעמ' 459 :

"המושג "תושב ישראל" על רקע תכליתה של הוראת סעיף 1א לחוק ההסגרה משמיענו אדם שזיקות התושב שלו לישראל הן כה-עמוקות, כה-ממשיות, כה רחבות-פרישה, כה-אמיתיות, כה-טבעיות, עד שכליאתו במדינה אחרת - מדינה לא-לו - תגרום לו סבל רב מן הרגיל, סבל אשר יוסיף עצמו על עצם הסבל שבמאסר. זיקתו של אותו אדם לישראל חייבת שתהא זיקה כה-עמוקה, עד שנוכל לומר ללא היסוס כי ישראל היא מרכז חייו, כי גורלו קשור בגורלה, כי רוב זיקותיו לאשר סביבו הוא לחיים בישראל."

ובהמשך (בעמ' 469):

"המבחן שאומץ בפסיקת בית-משפט זה הוא מבחן משולב - אובייקטיבי וסובייקטיבי, ובלשונו של חברי השופט מ' חשין, מעשה השתקעות וכוונת השתקעות. במסגרת המבחן האובייקטיבי נבחנות זיקות התושבות של הטוען לתושבות במדינה, הכוללות את מקום מגוריו של הנדון, מקום מגורי המשפחה, המקום שבו מופקת הכנסתו, מנהגיו ואורחותיו, מקום עיקר נכסיו, שפתו, קשריו החברתיים וכיוצא באלו. במקביל, נבחנת כוונתו של הטוען לתושבות - האם כוונתו לקשור את גורלו עם מדינת ישראל, להוסיף ולגור בה דרך קבע ולהופכה למרכז חייו."

במקרה שלפנינו, המערערת לא העבירה את מרכז חייה לישראל, כנדרש בפרשנות שנעשתה לחוק ההסגרה. המערערת הינה אזרחית אמריקאית, אשר נולדה בארצות הברית והתגוררה שם כל חייה, הגיעה לישראל בחודש אוגוסט 2000 ורכשה אזרחות ישראלית בחודש אפריל 2001. היא למדה עברית כשנה באולפן, אולם השפה אינה שגורה בפיה והיא נזקקה למתורגמנית בבית-המשפט. בעת החלה המערערת לבצע את העבירות המיוחסות לה - בחודש אוקטובר 2001 - היא הייתה אזרחית ישראלית כחצי שנה בלבד. בסוף התקופה המיוחסת לעבירות הייתה המערערת בישראל שנה ושישה חודשים. המערערת גרה בישראל בדירה שכורה ולא העבירה את רוב נכסיה לישראל. את הנכסים שמכרה בארצות הברית, לא העבירה לישראל ואת ההכנסות שלה הפיקה דרך מדינות אחרות. דווקא אנגלית היא שפת אמה ומאחר והתגוררה כל חייה בארצות הברית, טבעי, אפוא, כי תרצה את עונשה שם. עוד יש לזכור, כי המערערת נמלטה לישראל ערב מעצרה. בנסיבות אלה בצדק קבע בית-המשפט המחוזי, כי הגם שהמערערת הינה אזרחית מדינת ישראל, בעת ביצוע העבירות המיוחסות לה, לא היה לה לעת ההיא מעמד של תושבות ולכן אין היא זכאית להיות מוחזרת לישראל לריצוי עונשה לפי סעיף 1א לחוק ההסגרה, אם ייגזר עליה עונש מאסר.

סוף דבר

15. לסיכום, מסקנתי היא, כי בדין הכריז בית-המשפט המחוזי על המערערת ככת-הסגרה לארצות הברית.

אציע, אפוא, לחבריי, כי נדחה את הערעור.

ש ו פ ט

השופט א' רובינשטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט י' אלון:

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק-דינו של השופט ס' גובראן.

ניתן היום, כ"ו באדר א התשס"ח (3.3.2008).

סלים גובראן 54678313-8617/03

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 03086170_H28.doc דפ
מרכז מידע, טל' 02-6593666 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה